

Παιδίον, τὸ ὁποῖον κατὰ τύχην εὐρέθη ἐκεῖ τὴν στιγμήν ἐκείνην, καὶ τὸ ὁποῖον ἦτο φίλος τοῦ Περικλέους, θέλον νὰ τὸν βοηθήσῃ ἐφώναξεν εἰς τὸν ἔμπορον λέγον, « Δέν το ἔσπασεν αὐτός, ἀλλ' ἄλλα παιδίον, τὸ ὁποῖον ἔφυγεν ἤδη. »

Ἡ διαβεβαίωσις τοῦ παιδίου τούτου ἱκανοποίησε τὸν ἔμπορον ὅστις ἀφῆσας τὸν Περικλῆν διευθύνθη εἰς τὸ κατὰσθημά του. Ἡ συνειδήσις ὅμως τοῦ Περικλέους ἤρχισε νὰ τὸν ταράττῃ καὶ λοιπὸν ἀπεφάσισεν ἀμέσως νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ἔμπορον καὶ νὰ τῷ εἴπῃ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Ἀπεφάσισε καὶ ἔπραξεν ἀμέσως, ὃ δὲ ἔμπορος τόσοις εὐχαριστήθη ἀπὸ τὴν εἰλικρινῇ ἐξομολόγησίν του, ὥστε ἀμέσως τοῦ ἐπρότεινε νὰ τὸν παραλάβῃ εἰς τὸ κατὰσθημά του. Ὁ Περικλῆς ἐδέχθη τὴν πρότασιν καὶ μετ' ὀλίγα ἔτη ἔγινε συντροφος αὐτοῦ. Οὕτως ἀνταμείβει ὁ Θεὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, εἰς δὲ τὸν ἕτερον, τὸν αἰώνιον, θέλει παραλάβῃ ὅλους τοὺς ἀγαπῶντας αὐτὴν εἰς τὸν Οὐρανόν, εἰς τὸν ὁποῖον οὐδεὶς ὅστις ἀγαπᾷ καὶ κάμνει τὸ ψεῦδος θέλει ἔχει εἴσοδον.

Μικροὶ μὲ ἀναγνώσαι, λέγετε πάντοτε τὴν ἀλήθειαν.

Η ΦΙΛΙΑ.

Ὅταν τοῦ βίου ἡ αὐγὴ, παρθενικῇ, ἁγία,
Καλύπτῃ πάντα μὲ χαρὰν, μ' ἐλπίδας καὶ μὲ κάλλη,
Τί πρῶτον, πρῶτον αἰσθημα ἐν τῇ καρδίᾳ θάλλει;
Τί ἄλλο; ἡ φιλία.

Καὶ ὅταν ἔλθῃ χαρῶν τοῦ ἔρωτος πρῶτα,
Ὡσεὶ πρῶτα ἔαρος, δειλῇ, ἐρυθριῶσα,
Τίς δέχεται τοῦ ἔρωτος τὰ ὄνειρα τὰ τόσα;
Τίς ἄλλος; ἡ φιλία.

Καὶ ὅταν δάκνη τὴν ψυχὴν ἡμῶν ἀπελπισία,
Καὶ δάκρυ ἀπογνώσεως τοὺς ὀφθαλμοὺς θολώῃ,
Ποία ἐλπίς ἐντὸς ἡμῶν διατρεφεῖται μόνῃ;
Τίς ἄλλῃ; ἡ φιλία.

Καὶ ὅταν τέλος μαρανθῇ ἡ δυστοχῆς καρδία
Καὶ χύσῃ ὅλα, ἀνὰ ἔν, τὰ τόσα ὄνειρά της,
Καὶ μείνῃ ἔρημος εἰς γῆν προδοτὴν διαβάτης,
Τί μένει; ἡ φιλία.

Η ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

Ἡ παρουσία τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐν οὐρανῷ·
ἡ παρουσία τῆς δυνάμεως αὐτοῦ ἐπὶ γῆς· ἡ παρουσία
τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ ἐν Ἀδου· ἡ δὲ παρουσία τῆς
χάριτος αὐτοῦ μετὰ τῶν πιστῶν αὐτοῦ ὁπαδῶν.

Ἐὰν στερήσῃ ἡμᾶς τῆς ἰσχυρᾶς αὐτοῦ παρουσίας

ἐκπίπτομεν εἰς ἁμαρτίαν· ἐὰν στερήσῃ ἡμᾶς τῆς πολυεσπλάγγχης αὐτοῦ παρουσίας καταπίπτομεν εἰς τὸν Ἀδην.

ΩΡΑΙΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ.

Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἐπετειοὺς ἑορτὰς ἐνὸς τῶν Κυριακῶν σχολείων ἐν Λονδίῳ, δύο μικρὰ κοράσια παρουσιάσθησαν ἵνα λάβωσι τὸ βραβεῖον· καὶ τὰ δύο εἶχον ἀποσπῆσθαι διάφορα ἐδάφια τῆς Γραφῆς, ἀλλὰ τὸ ἐν εἶχε μάθει ἐν ἐδάφιον περισσότερον τοῦ ἄλλου.

Ὁ προεδρεύων κύριος ἠρώτησε τὴν Ἑλένην, εἰπὼν, « Δὲν ἠδύνασο νὰ μάθῃς ἕναν ἀκόμη στίχον ὥστε νὰ συμβαδίζῃς μὲ τὴν Μάρθαν;

— Μάλιστα, κύριε, — ἀπεκρίθη τὸ κοράσιον κοκκινίζον, — Ἀλλ' ἀγαπῶ τὴν Μάρθαν καὶ ἐπίτηδες ἔμεινα ὀπίσω.

— Καὶ ποῖον στίχον ἠμποροῦσες νὰ μάθῃς ἀκόμη; — ἐπανελάθεν ὁ πρόεδρος.

— « Εἰς τὴν γῆν προτιμῶντες ἀλλήλους. » ἀπεκρίθη τὸ κοράσιον ἔτι μάλλον ἐρυθριῶν, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ ἐδιδάχθη τὸ μάθημα τοῦτο.

Οἱ φθονεροὶ καὶ ζηλότυποι μαθηταὶ καὶ μαθήτριάς δύνανται νὰ ὠφεληθῶσιν ἐκ τοῦ Εὐαγγελικοῦ παραδείγματος τῆς μικρᾶς Ἑλένης.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

(Ἴδε ἀριθ. 39.)

- 1) Τίς τῶν προφητῶν ἐπροφήτευσεν μετὰ τὸν θάνατόν της;
- 2) Ποῦ ἐλέχθη ὅτι πρέπει ν' ἀγαπῶμεν τὸν Χριστὸν ὑπὲρ πάντα ἄλλον;
- 3) Εἰπέ τὴν παράγραφον εἰς τὴν συγγραφεὺς τις περιγράφει τὸ ὄνομά του, τὴν κατὰστασίν του, τὸ ἐπάγγελμά του, καὶ τὸν Κύριόν του;

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΕΠΙΔΟΤΗΣΙΣ. Ἐπιθυμοῦντες νὰ διευκολύνωμεν τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν συνδρομητὰς τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων, εἰς τὴν λήψιν τῶν φύλλων τῶν καὶ οὕτω νὰ παύσῃ πᾶν παράπονον, προτείνομεν, ὥστε εἰς πόλεις καὶ χωρία, ὅπου δὲν ἔχομεν ἡμεῖς ἴδιον ἀντιπρόσωπον, καὶ ὅπου ὑπάρχουν περισσότεροι τῶν 5 συνδρομητῶν, εἰς τούτων νὰ διόρισθῇ ἕκ συμφώνου ὑπὸ πάντων ἀντιπρόσωπος, καὶ αὐτὸς ἐπ' ὀνόματι πάντων νὰ μᾶς πέμψῃ τὸν κατάλογον τῶν ἐπιθυμούντων νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν συνδρομὴν τῶν, ἢ νὰ ἐγγραφῶσιν ὡς συνδρομηταὶ διὰ τὸ ἔτος 1871. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου διὰ μιᾶς μόνης ἐπιστολῆς ὅλοι δύνανται νὰ ἐγγραφῶσιν συνδρομηταὶ χωρὶς ν' ἀναγκάζηται ἕκαστος χωριστὰ νὰ γράφῃ πρὸς τὴν διευθυνσιν καὶ θὰ λαμβάνωσι προσέτι καὶ ἐν φύλλον εἰς τὰ πέντε δωρεᾶν.

Ὁ Συντάκτης Μ. Α. ΚΑΛΟΠΟΘΑΚΗΣ.